

AMAHHORO

Jaargang 18 - 2008 aflevering 45

Stichting

bondeko

De Baander 48, 3823 VK Amersfoort

Postbank 5467583 te Dronten

AMAHORO is een uitgave van de stichting Bondeko opgericht december 1982, met het doel:

"Het verlenen van steun aan ontwikkelingslanden bij de medische verzorging en het geven van opleiding en studie, een en ander in de ruimste zin des woords." (Artikel 2 van de statuten)

Redactie: Theo Groot
P.O. Box 28350
Kampala - Uganda
Tel/fax: 00256-772-492284
Email: theogroot@iwayafrica.com

Bestuur Stichting Bondeko
Nicolette v.d. Kamp
Besselsmansgoed 1
3863 XJ Nijkerk
Email: info@stichtingbondeko.nl

Kijk ook eens op onze website: www.stichtingbondeko.nl

Abonnementsprijs 2008 (3 á 4 nummers) € 15,-
Abonnementsgeld & giften op Postbankrekening:
5467583 te Dronten
IBAN: NL51PSTB0005467583 / BIC: PSTBNL21

Ontwikkelingswerkers in de derde wereld komen in aanmerking voor gratis toezending.

Oplage nr. 45: 150 exemplaren Druk: Drukservice Wilmaco Dronten

Van het bestuur

Beste Bondeko vrienden,

Eigenlijk is de aanhef dubbel: Bondeko betekent al Vriendschap. Bandeko is dan: vrienden. En als je dingen samen, in Vriendschap onderneemt, zijn de resultaten veelal geweldig.

In dit nummer zal Theo weer aandacht besteden aan het project rondom de school in Kayangu. Hij heeft in een zware beslissingsronde gezeten door de moeilijkheden die hij en Stephen ondervonden om de Muteesa lagere school nieuw leven in te blazen.

Uiteindelijk is er een beslissing genomen, die betekende dat de plannen fiks omgegooid moesten worden.

Daarnaast reist Theo de wereldbol over om op diverse plaatsen congressen aan te doen waar men van zijn expertise gebruik kan maken. Geweldig, als je zo'n bijdrage kan en mag leveren bij de discussies en eventuele besluitvorming over een aantal grootse vragen van deze tijd; Honger in Afrika, Vredesvraagstukken, Milieu gerelateerde vragen etc.

In juli a.s. vertrekken onder de vlag van Bondeko een 4 tal vrienden uit Amersfoort, die zich 4People noemen, om voor 3 weken met de bouw van de school bij Theo te gaan helpen. Zij hebben zich voorbereid door sinds december 2007 allerlei activiteiten op touw te zetten, met als doel gelden inzamelen voor het project van de (toen nog Muteesa) lagere school.

De activiteiten waren o.a. Kerstkransen maken, oliebollen bakken, 2de handspullen op rommelmarkt van 30 april en 17 mei (in de Amersfoortse wijk Kattenbroek) verkopen en op 31 mei jl. een dag in het culturele centrum van een andere Amersfoortse wijk, Vathorst met kinderactiviteiten, een benefiet klassiek concert, een Salsaworkshop en een benefiet concert met bands. Het was een geweldige dag, waar met name op de bandjesavond veel mensen af kwamen. 7 Bands speelden diverse genres muziek, waarbij er meer dan 175 mensen in de zaal zaten en stonden!

Onder aftrek van kosten is zo 'n € 1300,- bij elkaar gebracht. Een geweldig resultaat voor één dag!! Namens Bondeko bedanken wij deze

groep alvast voor hun getoonde inzet en wij wensen de 4 People (vier mensen én Voor mensen) veel succes toe in juli en augustus a.s. in Uganda.

Ik wens u allen veel leesplezier met dit nummer van Amahoro.

Met vriendelijke groeten
Jos van Baarsen
Voorzitter Stichting Bondeko.

Beste mensen

Net voor de zomervakantie krijgt u nog een nieuwe Amahoro in de bus. Deze keer veel nieuws over de school. We zijn het nieuwe schooljaar begin februari met 188 kinderen van start gegaan, dat is een gemiddelde van 27 per klas. Helaas zijn we, Stephen en ik, in de onderhandelingen met de kerk nog niet erg veel verder. Als puntje bij paaltje komt gaat het allemaal over geld en macht en aan dat soort spelletjes willen we niet meespelen. Hoewel de deur nog niet volledig toe is, kijken we toch uit naar andere mogelijkheden en één ervan is zelf een school bouwen. We zijn volop bezig met de aankoop van een stuk grond schuin tegenover de boerderij, maar ook dat gaat niet vanzelf. We willen er graag een eco-school op bouwen. In plaats van de gebakken stenen waar veel hout voor nodig is, willen we geperste leemstenen gaan gebruiken. Een techniek die vroeger in Rwanda al werd toegepast, maar hier nog relatief nieuw is. Ook is er de mogelijkheid om de schoolkeuken op biogas te laten werken, daarom zoeken we grond niet te ver van de boerderij. En tot slot gaan we compost toiletten bouwen. Op deze manier kunnen we ook een modelschool zijn. Verschillende mensen zijn geïnteresseerd en ook hebben we al wat contacten met specialisten die ons willen helpen. Nadeel is natuurlijk

dat zelf bouwen weer extra geld kost, maar ik heb er alle vertrouwen in dat we ook hiervoor weer mensen gaan vinden die willen helpen.

Al deze vertraging leidt er natuurlijk wel toe dat we eigenlijk nog steeds in gebouwen zitten die niet echt voldoen, maar ja, we gaan niet in de gebouwen van de kerk investeren als er geen duidelijkheid is. Soms heb ik de indruk dat ze het daar wat op aan sturen. Maar goed, de school draait en met toenemend succes. In februari/ maart hadden we Rixt en Margrethe op bezoek, twee onderwijzeressen uit Dronten die fantastisch geholpen hebben. Verderop in dit nummer is er meer te lezen over hun verblijf.

Het eerste trimester zit erop en tijdens de vakantie zijn alle leerkrachten op stage geweest bij Rafika, een weeshuis niet ver van hier dat gerund wordt door de gelijknamige NGO Rafiki. Zo'n 90 kinderen wonen er inmiddels. Op hun school zitten naast hun eigen kinderen ook kinderen uit de buurt. De directrice van de school is een Amerikaanse die er in geslaagd is kwaliteitsonderwijs aan te bieden gebaseerd op het Ugandese curriculum. Onze onderwijzers hebben een paar dagen meegelopen en van alles opgestoken over hoe je een klas organiseert, hoe je lessen goed voorbereidt en hoe je samen een bepaalde sfeer in een school kunt creëren. Iedereen was erg enthousiast en we gaan nu volop aan de gang om een en ander ook bij ons op school te introduceren. Helaas moesten we de hoofdonderwijzeres ontslaan, ze liet echt teveel steken vallen en nam onvoldoende initiatief. Een van de leerkrachten is nu voorlopig vervangend directeur. Eind van het jaar zien we dan weer verder.

Ook op de boerderij gaat alles z'n gangetje. Moses maakt nog altijd geitenkaas en kwark en omdat er dit jaar in deze streek vrijwel geen droog seizoen is geweest, staat alles er nog altijd even groen bij en hebben we heel wat productie gehad. Ook zijn we met een nieuwe teelt begonnen: peperoni, verderop meer. Niet alleen is dit een mogelijk interessante inkomstenbron voor de boerderij, we hopen dat het ook een teelt is die we bij de moeders van de schoolkinderen kunnen introduceren zodat ze wat gemakkelijker de ouderbijdrage bij elkaar

kunnen krijgen. Wij leveren dan de plantjes en kopen het fruit van hen op. Maar zover zijn we nog niet, eerst moeten we hier zelf nog het een en ander goed uitproberen en zorgen dat we een gegarandeerde afzetmarkt hebben.

Behalve met de school en de boerderij moet ik er natuurlijk ook voor zorgen dat ik nog wat betaald werk doe. In de eerste periode van dit jaar viel dat niet erg mee, maar nu zijn er weer allerhande boeiende projecten aan de gang. Eind maart was ik in Brussel om er voor Cidse, de koepel van Europese vastenactie organisaties, een tweetal bijeenkomsten te leiden. Morgen vertrek ik naar Ethiopie om hetzelfde te doen voor Plan International (wat vroeger Foster Parents was). Begin juni ben ik dan in Zuid Afrika waar ik samen met iemand uit Nederland een project mag begeleiden rond Aids. Ik zal er in een volgend nummer wel eens over schrijven. Dit programma loopt over $1 \frac{1}{2}$ jaar dus ik zal nog wel een aantal malen naar Zuid Afrika gaan. De tweede trip staat al geboekt voor begin augustus. In Uganda tenslotte zal ik waarschijnlijk een programma mogen opzetten om agrarische ondernemers te coachen. Kortom veel boeiende dingen ook op dit vlak.

Rest mij jullie een goede zomer toe te wensen, met veel mooi weer, af en toe een goeie regenbui voor de boeren en een fijne vakantie als die de komende maanden in het verschiet ligt.

Hartelijke groet,

Theo

Het eerste trimester zit erop!

Kinderen van de Bondeko Lagere School zijn vorige week voor een maand met vakantie gegaan. Op 26 mei komen ze terug en beginnen ze vol goede moed met het tweede trimester. Ze hebben er zin in want niet alleen gaat het onderwijs er gestaag op vooruit, ook krijgen ze sinds drie maanden behalve maïspap als ontbijt ook een warme maaltijd tussen de middag: posho en bonen. We hopen de kwaliteit van het eten langzaam aan te kunnen verbeteren, maar daarvoor moeten we eerst een betere keuken hebben.

In totaal hadden we dit eerste trimester 188 kinderen op school, dat is een gemiddelde van bijna 27 per klas en ruim 40 meer dan vorig jaar. Veel van de kinderen komen uit kansarmere gezinnen uit de buurt en voor hen is ontbijt en lunch op school een ware traktatie ook al is het in onze ogen alles behalve een uitgebreide maaltijd. Het is ontroerend als een van de kinderen je op de sluitingsdag van het trimester (zie foto bovenaan) namens de andere kinderen bedankt voor het eten dat ze nu krijgen. Ik op mijn beurt kan alleen maar dat bedankje doorgeven aan al de mensen die via Bondeko een bijdrage storten. Heel speciaal denk ik dan aan de familie Spaarman die voor dit jaar garant staan voor de schoolmaaltijden. Bedankt iedereen!

Nederlandse juffen komen helpen

Sinds vijf weken zijn wij, Margrethe van Nieuwpoort en Rixt Lanting, weer terug in Nederland na een intensieve maand in Kayunga te hebben doorgebracht. Deze periode hebben we als vrijwilligsters ondersteuning geboden aan de leerkrachten van basisschool Bondeko.

Theo had de volgende opdrachten voor ons om uit te werken;

1. Opzetten van thematisch onderwijs in klas P1 en P2
2. Uitwerken van functionerings- en voortgangsgesprekken
3. Toetsing van m.n. P1 kritisch onder de loep nemen

Deze onderwerpen probeerden we van te voren uit te werken, maar het bleek dat het tijdens onze voorbereiding moeilijk was om een voorstelling te maken wat we zouden aantreffen en hoe onze Ugandese collega's op ons en onze werkwijze zouden reageren.

We werden echter met open armen ontvangen en dat gaf veel openheid tot uitwisseling.

Allereerst gingen we in alle klassen observeren om een indruk te krijgen hoe het onderwijs georganiseerd is. Het is duidelijk dat het leersysteem frontaal en cognitief gericht is. Dit is niet toereikend als er in P1 thematisch onderwijs gegeven moet worden omdat er geen interactie plaatsvindt en de aspecten hart en handen niet geïntegreerd zijn. Vandaar dat we gelijk de kringopstelling hebben geïntroduceerd

met nieuw gekochte krukken en een mat. Hier vanuit boden we het thematisch onderwijs met allerlei interactieve werkvormen aan zoals, liedjes, woord- en telpelletjes, vertellen, voorlezen en creatieve werkvormen. De leerkracht van P1 was ontzettend enthousiast en ging zelf allerlei ideeën uitwerken. Tot op heden is er contact en worden deze werkvormen voortgezet. Alle collega's zijn de nieuwe ontwikkelingen in P1 gaan bekijken en waren onder de indruk van de vele mogelijkheden.

T.o.v. de functioneringsgesprekken hebben we een protocol opgesteld en samen met de 'headteacher' dit in de praktijk gebracht. Opvallend was dat de open communicatie tussen leerkracht en de observant niet gebruikelijk was en men dat als erg prettig ervoer.

Het onderdeel toetsing hebben we kritisch onder de loep genomen en m.n. in de eerste klas was er behoorlijk wat bij te stellen als het om toelatingstoetsen gaat. In de toekomst zal deze toetsing nog verder uitgewerkt worden.

Naast het aanbieden van materialen en het uitwisselen van ervaringen wilden we de kinderen ook een onvergetelijk dagje uit aanbieden. We organiseerden voor de hele school een trip naar de dierentuin. Voor kinderen die nog nooit het dorp uitgeweest zijn of een wild dier hebben gezien was dit een ontzettend bijzondere ervaring. De blikken op de gezichten van de kinderen zullen we niet gauw vergeten.

Al met al hebben we een prachtige tijd gehad en we zijn de kinderen en leerkrachten van Bondeko school dankbaar voor de ontvankelijkheid die ze ons toonden. Het was niet alleen voor onze Ugandese collega's een leerzame uitwisseling, maar ook zeker voor ons.

We concludeerden dat een maand natuurlijk veel te kort is en er nog heel veel zinvol werk te doen is, maar we hebben beloofd om volgend jaar terug te komen en ons best doen om vanuit Nederland alle mogelijke ondersteuning te bieden. Wordt vervolgd.

Vriendelijke groet, Margrethe en Rixt

Dilemma's

Op vrijwel alle scholen in Uganda moeten ouders een bijdrage betalen voor het onderwijs. Officieel is er gratis lager onderwijs voor de vier eerste kinderen van elke gezin, maar de overheid geeft scholen te weinig subsidie om ook goed onderwijs te kunnen organiseren, dus wordt er toch een verkapt bijdrage gevraagd. En dan hebben we het alleen nog maar over het openbaar onderwijs, want ruim 20% van alle lagere schoolkinderen gaat naar een of andere vorm van privé onderwijs en daarvoor betaald de overheid helemaal niets.

Ook op onze school vragen we zo'n ouderbijdrage, 10 euro per trimester per kind voor de klassen 1 en 2, 12 euro voor klas 3 en 4 en 14 euro voor de drie hoogste klassen. Omdat we weten dat het voor ouders vaak niet gemakkelijk is om aan het begin van een nieuw trimester al het schoolgeld ineens te betalen, hebben we een spaarsysteem opgezet waarbij ze steeds kleine beetjes kunnen sparen op een rekening bij de school. Toch blijft de schoolgeld kwestie elk trimester een heel gebeuren. Vorig jaar ontvingen we voor 64 kinderen (65%) het volledige schoolgeld niet en misten we ruim 500€ aan inkomsten en dat is een halve maand salariskosten. Van deze 64 kinderen keerden er 29 niet terug naar school, 29 anderen betaalden in het afgelopen trimester en voor 6 staat er nog een schuld die eigenlijk niet te innen is.

Je zou zeggen, schaf het af, je wilt toch de armere families bereiken, geef dan gewoon gratis onderwijs. Er valt wat voor te zeggen, maar ook hier leeft het idee dat 'iets dat voor niets is, niet veel kan zijn'. Op Rafiki, een weeshuis in de buurt dat gerund wordt door de gelijknamige Amerikaanse NGO betalen de externe kinderen van buiten het weeshuis niets voor het onderwijs. Een van hun scholen is een soort huishoudschool voor meisjes. Ook zij kregen volledig gratis onderwijs, inclusief een uniform en twee maaltijden. Maar al snel bleek dat het de meisjes allemaal niet zoveel kon schelen, ook van thuis uit werd er weinig aanmoediging gegeven. Na anderhalf jaar moest het merendeel van de leerlingen vanwege laksheid naar huis gestuurd worden. Michael's

advies: vraag een ouderbijdrage, dit motiveert zowel de kinderen als de ouders.

Maar wat doe je dan met ouders die niet betalen? Voor hen die het echt niet kunnen betalen hebben we een beursstelsel, schoolgeld voor deze kinderen wordt betaald door Bondeko. Maar ook hier willen we niet langer alles betalen maar vragen we toch een kleine bijdrage. Dat kan ook doordat de ouders wat hand en span diensten verlenen op school. Verder hebben we zoals ik al zei het spaarsysteem ingevoerd; voor veel ouders is het probleem niet zozeer dat ze niet willen of kunnen betalen, het is alleen moeilijk het volledige bedrag beschikbaar te hebben bij het begin van een trimester. Als je ouders stimuleert te sparen voor de schoolbijdrage, geef je een positiever signaal af dan wanneer je constant achter schulden moet lopen. We hopen dat dit in het komend trimester echt van start kan gaan.

Een positieve ontwikkeling is dat het afgelopen trimester 87% van alle ouders het schoolgeld voor het eind van het trimester betaalden. Voor 36 kinderen (19%) moet nog een relatief klein bedrag betaald worden. Tijdens de vakantie gaan alle onderwijzers op huis bezoek; elke gezin wordt bezocht en ze nemen dan de tijd om ouders uit te leggen hoe de school nu werkt, waar we mee bezig zijn en hoe zij zelf hun kinderen kunnen stimuleren. We hopen zo de motivatie bij de ouders te vergroten en hen meer betrokken te krijgen bij de school en het onderwijs van hun kinderen. En dat, maar dat is natuurlijk niet de belangrijkste reden, zal er denken we ook toe leiden dat ze beter hun ouderbijdrage gaan betalen. In die zin is betaling van schoolgeld ook een mooie indicatie voor de betrokkenheid van de ouders.

Nieuw bestuurslid

Mijn naam is Gerard van Haren. Ik ben echtgenoot van Willy en vader van twee zonen Marcel en Frank en heb vier kleinkinderen. Voorheen was ik werkzaam in de financiële administratie van de gemeente Amsterdam. Sinds 2001 ben ik gepensioneerd. Vanaf het begin ben ik betrokken bij de zanggroep 'Serviam' die het werk van Theo Groot steunde door een deel van de giften die werden ontvangen, door te geven aan Theo en later aan de stichting Bondeko. Sinds januari 2008 heb ik de functie van penningmeester opgepakt voor de stichting.

Nog meer cijfertjes

Nu we toch over cijfers bezig zijn, is het misschien wel interessant iets te vertellen over de financiële aspecten van de school. Irene, onze administratrice houdt dat allemaal keurig bij. Een schooljaar in Uganda heeft drie trimesters en loopt van begin Februari tot begin December. Elk trimester heeft 12 weken.

Op basis van de gegevens van vorig jaar kost één trimester ruim €8000, 57% hiervan gaat naar salariskosten. Wel is het belangrijk hierbij op te merken dat we vorig jaar alleen maar porridge gaven in de morgen terwijl we nu ook een warme maaltijd geven. Vorig jaar hadden we 142 kinderen op school (gemiddeld 20 per klas), de kosten per kind waren toen 56 € per trimester. Dit bedrag komt ongeveer uit op 46€ als we effectief ook 30 kinderen in een klas gaan hebben omdat dan de belangrijkste kostenpost (personeel) over een groter aantal kinderen verdeeld wordt. De ouderbijdrage per trimester is gemiddeld 11 € oftewel 24% van de totale kostprijs.

Hogere voedselprijzen!

Ook in Uganda zien we de voedselprijzen gestaag omhoog gaan (ik weet niet of die verhalen ook de Nederlandse pers halen, maar wereldwijd wordt een ernstige voedselcrisis voorspeld). Maïsmeel steeg van 32

cent per kilo naar 56 cent, bonen van 48 naar 68 cent per kilo en de prijs van één kilo rijst is nu 0.84€ in plaats van 0.52€ vijf maanden geleden. En dat in een periode dat er normaal gezien flinke voorraden zijn en prijzen laag zouden moeten zijn. Stijgende voedselprijzen zijn

wereldnieuws deze weken. Door velen wordt een bestraffend vingertje opgestoken naar de nieuwe bio-brandstof waardoor veel voedsel in feite gebruikt wordt om de rijken van deze aarde mobiel te houden. Dit is gedeeltelijk waar, maar het feitelijke probleem is dat onze auto's én varkens (bio industrie) meer koopkracht hebben dan de gemiddelde afrikaan. Maar het kan ook een flinke ondersteuning zijn voor de kleine Afrikaanse boer die al jaren lang moet produceren aan een prijs die net iets meer dan de kosten dekt. Een eenvoudig antwoord is er niet, maar positief is wel dat de wereld nu weer eens wat wordt wakker geschud.

De meeste scholen in Uganda hebben onlangs flinke verhogingen van het schoolgeld aangekondigd om de hogere voedselprijzen te kunnen dekken. Maar soms stel ik me zo voor dat er ook heel wat mensen zijn die van al deze mediabelangstelling gebruik maken om de prijzen maar wat omhoog te doen en dat heeft dan meestal niet veel te maken met de voorraden; als in Kampala (twee weken geleden) een aantal pompen zonder brandstof komen te zitten en het gerucht de ronde doet dat er opnieuw schaarste gaat zijn, gaan de prijzen bij de andere pompen direct flink omhoog, zo werkt dat nu eenmaal. De zegeningen van de vrije markt waar niet alleen vraag en aanbod, maar meer en meer speculatie de belangrijkste prijszetter wordt.

Peperoni

Ook op de boerderij loopt alles ondertussen lekker verder. We hebben een nieuwe teelt geïntroduceerd: peperoni. Het zijn milde pepers die op zoete azijn worden gezet. Ook in Nederland zie je ze tegenwoordig bij de delicatessen zaken: gevuld met een stukje geitenkaas, een olijf of wat tonijn zijn het smakelijke borrelhapjes of als voorgerecht. In Uganda werd de peperoni teelt geïntroduceerd door een Zuid-Afrikaanse firma. Zuid Afrika produceert 80% van de wereldproductie. Om als buitenlands bedrijf hier te kunnen starten moet je vaak een samenwerking aangaan met een Ugandees bedrijf. Hoe dat allemaal precies in elkaar stak, weet ik niet. In ieder geval werd er hier met veel verve een volledig uitgeruste verwerkingsunit opgezet; verse vruchten moeten binnen 5 dagen onttrokken worden en dan op zoute azijn worden gezet. Na minimaal 3 weken, kunnen ze dan in de zoete azijn en ongeveer een maand later zijn ze dan klaar voor consumptie. Het interessante van peperoni is dat je ze op azijn maanden kunt bewaren en je de spreiding van je product door het jaar heen dus beter in de hand hebt.

Op verschillende plaatsen in het land werd de peperoni geïntroduceerd als dé nieuwe teelt voor boeren. Maar ja, dit soort dingen hebben we al meer gezien. Een Nederlandse tuinder die hier woont werd ingehuurd om voor de teelttechnische ondersteuning te zorgen en hij heeft ondertussen heel wat ervaring opgedaan met peperoni hier in Uganda. In Zuid Afrika wordt het gewas vrijwel volledig geteeld onder irrigatie terwijl we hier in Uganda, voorlopig althans, het zonder moeten doen en dus volledig afhankelijk zijn van de regenval. Er zit ongeveer 5 maanden tussen planten en oogsten en dat is voor ons klimaat hier redelijk lang omdat het gemiddelde regenseizoen maar 4 maanden duurt. Uiteindelijk bleek Fort Portal met de vruchtbare vulkaan gronden, een relatief hoge regenval en de wat koudere nachten het meest geschikte gebied voor deze teelt.

Onze Zuid Afrikaan dacht, afgaande op wat zijn Ugandese partners hem hadden gezegd, dat hij binnen de 8 maanden wel een ton of 20 per

maand zou kunnen verwerken, dat zou dan snel moeten oplopen. Helaas liep het natuurlijk allemaal niet zo snel. En in september vorig jaar gooide hij het bijltje erbij neer. Heel jammer, want ondertussen was toch wel duidelijk geworden dat pepperoni inderdaad een interessante teelt kan zijn. Er is een groot tekort op de Europese markt en de uitgelekte vruchten kunnen gemakkelijk per vliegtuig vervoerd worden waardoor je relatief snel geld ontvangt. Het zag er naar uit dat de Ugandese boer en boerin met de brokken bleven zitten.

Met een aantal vrienden zijn we nu aan het kijken of we de fabriek kunnen overnemen want we willen niet dat de Ugandese boer en boerin voor de zoveelste keer de kip met de beloofde gouden eieren ziet doodgaan. De Zuid Afrikaan is bereid ons de installatie aan gunstige voorwaarden over te doen en hij wil zelf ook wel 10% aandeel blijven houden. De fabriek stond eerst in Kampala in een dure loods die aan een van de Ugandese partners behoort waarvoor wel 7.000\$ per maand huur moest worden betaald. We hebben de zaak nu overgebracht naar Fort Portal wat voorlopig althans het beste productie gebied is.

Ondertussen hebben we ook contacten met een Nederlander in Brussel die wat de 'middle man' is voor de peperoni in Europa en die de markt goed kent. Een eerste zending van 1 ton werd al verstuurd.

Ondertussen zijn boeren en boerinnen in Fort Portal weer volop aan het planten, het streven is om per maand 3 ha aan te planten. In de oren van een Nederlandse boer is dit natuurlijk allemaal prutswerk, maar als je bedenkt dat de gemiddelde oppervlakte per buur iets van 1000 m² is dan begrijp je dat er heel wat boeren bij betrokken zijn.

We hebben ook nieuw hybride zaad dat niet alleen een hogere opbrengst maar ook een betere kwaliteit moet geven. Zo rol ik zonder het echt te willen in mijn eerste echte business experiment en ben ik binnenkort een heus aandeelhouder. Ik heb zoiets nog nooit gedaan, maar vind het wel spannend. Traide, no Aid, handel in plaats van hulp, proberen we

dus in de praktijk te brengen (met ons eigen geld). Als aandeelhouders zijn we het er wel over eens dat deze business commercieel moet draaien en dus ook een bescheiden winst moet maken op den duur, maar het gaat ons er vooral om dat kleine boeren en boerinnen een interessante afzetmogelijkheid hebben voor dit nieuwe product en we hopen natuurlijk dat zij op den duur via een productie coöperatie ook aandeel kunnen nemen in de fabriek.

Ondertussen hebben we ook hier op de boerderij de eerste oogst peperoni binnen. Het gewas stond er prachtig bij en er zat veel vrucht op dus de verwachtingen waren hoog gespannen.

Helaas bleek de tweede helft van de oogst (je oogst ongeveer 6 -7 weken van een plant) veel minder goed omdat er nogal wat ziekte in kwam. Wij zetten ze zelf op azijn en doen er dan onze geitenkaas in.

Het nieuwe product (uniek voor Uganda) hebben we gelanceerd op Koninginnedag. De ambassadeur en zijn vrouw geven dan een grote receptie en dit was een van de snacks. Het had veel succes en ondertussen is het opgenomen in ons assortiment. Alles wat geen eerste kwaliteit is, wordt ofwel versnipperd en kan dan gebruikt worden in salades en op pizza, of we maken er pasta van. Vol goede moed hebben we in April opnieuw gepland. (Wordt vervolgd)

Adverteren in de Amahoro

Eén van de actiepunten die tijdens het jubileum in december is aangedragen, is het plaatsen van advertenties in de Amahoro.

Wij hebben uw hulp nodig om dit te realiseren. De volgende prijzen worden gehanteerd:

$\frac{1}{4}$ pagina : 100,00 euro / jaar

$\frac{1}{2}$ pagina : 200,00 euro / jaar

1 pagina : 350,00 euro / jaar

Wij hopen dat bedrijven, instellingen en organisaties er idee in hebben om te adverteren in de Amahoro. Stuur bij interesse een mail naar info@stichtingbondeko.nl zodat aangegeven kan worden hoe de advertentie digitaal aangeleverd moet worden.

Wij zien uit naar uw reacties.

Website

Eind februari is onze website www.stichtingbondeko.nl in de lucht gegaan. Eindelijk kunnen wij u ook via de digitale snelweg bereiken. Op de website vindt u algemene informatie over Bondeko. Maar ook informatie over projecten, hoe u ons kunt steunen, de Amahoro en natuurlijk hoe u of een ander zich kan aanmelden als donateur van stichting Bondeko.

Heeft u vragen of opmerkingen over de website of stichting Bondeko mail dan naar info@stichtingbondeko.nl.